

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr.234.982 van 7 juni2016
in de zaak A. 218.738/XIV-36.961**

In zake: Claude DECLERCQ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carine Flamend
kantoor houdend te 1930 Zaventem
Leuvensesteenweg 510/32
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5339 BRUSSEL HOOFDSTAD-ELSENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frédéric Van De Gejuchte
kantoor houdend te 1030 Brussel
de Jamblinne de Meuxplein 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 maart 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Brussel Hoofdstad-Elsene waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeurMarijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carine Flamend, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Frédéric Van De Gejuchte verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Brussel Hoofdstad - Elsene (PZ 5339) en behoort tot de Nederlandse taalrol.

3.2. Op 10 augustus 2013 wordt lastens verzoeker een administratief verslag opgesteld waarin de korpschef van de politiezone in kennis wordt gesteld van het feit dat verzoeker betrokken was bij feiten van flessentrekkerij in de nacht van 9 op 10 augustus 2013. Op 12 augustus 2013 wordt een gedetailleerd verslag betreffende deze feiten bezorgd aan de korpschef.

3.3. Op 28 november 2013 beslist de korpschef om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 'houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten' (hierna: de wet van 13 mei 1999).

3.4. Bij vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 28 oktober 2014 worden inzake feiten gebeurd op 1 juli 2010 en in de nacht van 9 augustus 2013 op 10 augustus 2013 een aantal tenlasteleggingen bewezenverklaard in hoofde van verzoeker. De correctionele rechtbank beveelt voor deze feiten de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar.

3.5. Met het inleidend verslag aan het politiecollege van 22 mei 2015 beslist de korpschef het tuchtdossier “ter beschikking over te maken aan de hogere tuchtoverheid.”

3.6. Op 1 juni 2015 besluit het politiecollege, optredend als de hogere tuchtoverheid, en met eenparigheid van stemmen, verzoeker mee te delen dat er een tuchtdossier te zijnen laste werd samengesteld en dat het overweegt om hem, voor de feiten vervat in de notulen en onder voorbehoud van de analyse van elementen die hij verder zou inroepen, de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

3.7. Met het inleidend verslag van 1 juni 2015 stelt het politiecollege, optredend als de hogere tuchtoverheid, voor om verzoeker de zware straf van het ontslag van ambtswege op te leggen. In dit verslag wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, omstandigheden en gevolgen, van de datum van kennisneming van de feiten en van het vaststaan, de kwalificatie en de toerekening van de feiten. Tevens bevat het een voorstel tot zware tuchtstraf, meer bepaald de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege.

3.8. Op 13 juli 2015 stelt het politiecollege met eenparigheid van stemmen voor verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.9. Tegen dit voorstel dient verzoeker een voorstel tot heroverweging in bij de Tuchtraad. In zijn advies van 17 december 2015 adviseert

de Tuchtraad in hoofdorde dat “de taalwet op bestuurszaken geschonden is en als gevolg daarvan de rechten van verdediging van verzoeker werden geschonden” en ondergeschikt dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan verzoeker dienen te worden toegerekend, dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken en dat de voorgestelde tuchtstraf een gepaste tuchtstraf is.

3.10. Op 25 januari 2016 besluit het politiecollege af te wijken van het advies van de Tuchtraad en om verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.11. Het politiecollege legt op 29 februari 2016 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op.

Dit is de bestreden beslissing.

Inzake de toepassing van het gebruik van de talen in bestuurszaken zet de bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Overwegende dat wat de toepassing van de taalwet in bestuurszaken betreft uit de rechtspraak van de Raad van State niet blijkt dat een vertaling van alle stukken van het tuchtdossier noodzakelijk is; dat de Raad van State onder andere oordeelde wat volgt :

‘8. Zoals de Raad van State in het arrest nr. 24.422 van 30 mei 1984 inzake Van Keerbergen en vervolgens in het arrest nr. 70.418 van 18 december 1997 inzake Van Assche gesteld heeft, heeft iedere persoon die in een tuchtzaak een tweetalig collectief orgaan toespreekt het recht om begrepen te worden door alle leden van dat collectief orgaan en hebben de leden van het orgaan de plicht te begrijpen wat hun wordt medegedeeld door het personeelslid dat voorhen verschijnt, wanneer het een landstaal gebruikt die leden van het tweetalig orgaan niet begrijpen. Dit betekent dat een orgaan, dat bestaat uit politieke mandatarissen waarvan de taalkennis niet vast staat, slechts rechtsgeldig in een tuchtzaak beslissingen kan nemen wanneer blijkt enerzijds dat de verklaringen van de ambtenaar door tolken vertaald worden opdat die verklaringen voor de leden van de beide taalgroepen in al hun nuances begrijpbaar zouden zijn en anderzijds dat de bescheiden die als informatie of als overtuigingsstuk ter beschikking van het collectief orgaan worden gesteld in vertaling voorhanden zijn.” [...];

Overwegende dat de vertaling van de stukken van het tuchtdossier dan ook noodzakelijk is in het licht van de rechten van verdediging die als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn in tuchtzaken; dat deze verplichting inhoudt dat de leden van de tuchtoverheid kennis moeten kunnen nemen van het tuchtdossier en de verweermiddelen van het personeelslid in een taal die zij begrijpen ; dat dit het geval is in deze zaak ; dat immers de overtuigingsstukken, het

vonnis en het verweerschrift van de verzoeker in het Frans vertaald werden; dat door artikel 17 van de Taalwet in bestuurszaken nergens bepaald wordt dat deze vertalingen door een beëdigdevertaler zouden moeten opgesteld zijn; dat in casu de vrije vertalingen opgesteld werden door een medewerker van de beëdigd vertaler in de afwezigheid van deze laatste.

Dat ten onrechte INP DECLERCQ naar het arrest van de Raad van State VAN DE VELDE, nr. 231.050 van 29 april 2015 verwezen heeft; dat door dit arrest de Raad van State wat volgt oordeelde:

‘Uit de overgelegde stukken blijkt niet dat de stukken in het dossier werden vertaald in het Frans, waaronder onder meer het verweerschrift van verzoeker zelf en bepaalde verslagen van politieambtenaren. Deze vaststelling wettigt de conclusie dat verzoeker geen zekerheid heeft dat zijn dossier door alle leden van het politiecollege op dezelfde wijze werd begrepen. Het volstaat niet te verwijzen naar de taalkennis van de korpschef, de secretaris en de medewerker van de burgemeester van Elsene die het politiecollege konden bijstaan om aan te tonen dat de elementen van het dossier konden begrepen worden door de leden van het politiecollege. Ook dat -enkel op de vergadering waarop de tuchtstraf werd opgelegd - één van de burgemeesters was vervangen door een schepen, volstaat te dezen niet daar zulks niet aantoonst dat elk lid van het politiecollege op dezelfde wijze de stukken in het Nederlands gesteld, heeft begrepen. De loutere mogelijkheid voor de leden van het politiecollege om uitleg te vragen in hun eigen taal aan de korpschef is voorts evenmin voldoende om het fundamentele recht van verdediging in de zin als hiervoor gesteld en dat verzoeker in het kader van de taalwetgeving bezit, te waarborgen.’

Overwegende dat uit het geciteerde arrest niet kan worden afgeleid dat de vertalingen van de overtuigingsstukken door een beëdigde vertaler moeten worden opgesteld;

Overwegende dat de Raad van State geen voorwaarden aan de vertaling van de stukken van het dossier verbindt; dat het personeelslid dan ook slechts een schending van de Taalwet in bestuurszaken, toegepast in samenhang met de rechten van verdediging, kan opwerpen indien er sprake is van een verkeerde vertaling; dat enkel In dat geval immers kan worden verdedigd dat de tuchtoverheid niet met kennis van zaken beslist heeft;

Overwegende dat de inhoud van de vrije vertaling naderhand telkens bevestigd werd door een vertaling uitgevoerd door een beëdigde vertaler; dat INP DECLERCQ op geen enkel ogenblik aangetoond heeft dat de inhoud van beide vertalingen van elkaar zouden verschillen;

Overwegende dat de Taalwet in bestuurszaken noch de rechten van verdediging bijgevolg geschonden werden;

Overwegende dat door de Raad van State verder het volgende voor recht gezegd werd met betrekking tot de taal waarin de stukken werden opgesteld:

‘Uit het voornoemde artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, van de Taalwet bestuurszaken volgt dat minstens alle essentiële stukken waarop de besluitvorming steunt, volledig, en zonder een beroep te doen op vertalers, moeten worden gesteld in de taal van de taalrol waartoe de betrokkene behoort. Derhalve dient onderzocht ofdit in casu is gebeurd.

5.2.3. Uit het bestreden besluit zelf blijkt dat het alleen is gesteund op het verslag d.d. 21 maart 2011 van de Adviseur-generaal van de Directie Infrastructuur en Ondersteunende diensten van het Directoraat-generaal Rechterlijke Organisatie. Dit verslag (opgenomen in het administratief dossier) is wel degelijk in het Nederlands gesteld. Alleen dit verslag dient als een essentieel element in de procedure totbeëindiging van verzoekers opdracht te worden beschouwd. De procedure is

echternog niet onregelmatig indien het dossier stukken zou bevatten die niet in de taal van de betrokken ambtenaar zijn opgesteld.

Dit betekent bijvoorbeeld dat de aanwezigheid van Franstalige e-mails in het dossier niet noodzakelijk leidt tot de onregelmatigheid van de procedure totbeëindiging van verzoekers opdracht. Het is correct dat deze e-mails zijn toegevoegd aan het voornoemd verslag d.d. 21 maart 2011, waaruit nog niet dient afgeleid dat het ook daadwerkelijk om essentiële stukken gaat. Deze e-mails zijn alleen maar aan het verslag d.d. 21 maart 2011 toegevoegd om dit verslag aan te kleden, maar alleen op dat verslagzelf is het bestreden besluit gesteund. [...]

Overwegende dat in deze zaak de Raad van State dus gesteld heeft dat de Taalwet in bestuurszaken inhoudt dat alle essentiële stukken in de taal van de betrokkene moeten opgesteld zijn; dat de Raad van State dan ook een feitenonderzoek zal voeren om een stuk al dan als niet essentieel te kwalificeren;

Overwegende dat dezelfde stelling voor de vertaling van de stukken geldt; dat immers de vertalingsverplichting ertoe strekt de overheid met kennis van zaken een beslissing te doen nemen; dat uiteraard het daarom niet noodzakelijk is stukken te vertalen die geen weerslag hebben op de beoordeling van de feiten en de argumenten van het personeelslid;

Overwegende dat de tuchtoverheid voor haar onderzoek naar de feiten kennis kunnen nemen heeft van de essentiële stukken van het tuchtonderzoek in het Frans; dat immers het voorstel van zware tuchtstraf gesteund is op de volgende stukken:

- Het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel dd. 28 oktober 2014 [...];
- Het verhoor van INP DECLERCQ [...];
- Het verweerschrift neergelegd door INP DECLERCQ [...].

Overwegende dat de niet vertaalde stukken ofwel uit van de tuchtoverheid zelf gaan, en dus interne stukken betreffen en geen stukken die als informatie of als overtuigingsstuk aan de tuchtoverheid meegedeeld werden; dat de tuchtoverheid, die de tuchtprocedure moet behandelen in de taal van de betrokkene, dan ook geacht wordt met kennis van zaken deze documenten te hebben opgesteld, eventueel na te zijn bijgestaan door een wettelijk tweetalige in dienst van de tuchtoverheid;

Overwegende dat de niet-vertaling van de volgende stukken de Taalwet in bestuurszaken niet schendt:

- Stukken 4 en 13: het betreft beslissingen die uitgaan van de tuchtoverheid en die bovendien louter een bevestiging uitmaken van de toepassing van rechtswege van artikel 56 van de Tuchtwet politie met betrekking tot de schorsing van de verjaringstermijn;
- Stukken 28-30: deze stukken gaan uit van de tuchtoverheid zelf;
- Stukken 31-34: het betreft louter formele stukken die dus niet essentieel zijn voor de tuchtprocedure.

Overwegende dat de tuchtoverheid over de vrije vertaling van het verweerschrift en het administratief verhoor beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing alsook over de beëdigde vertalingen van de overige stukken die in het dossier steken; dat deze informatie ter gelegenheid van de mededeling van het administratieve dossier en dus *in tempore non suspecto* gegeven werd; dat op dat ogenblik er geen sprake was van de toepassing van de taalwet in bestuurszaken;

Overwegende dat op geen enkele wijze INP DECLERCQ weergeeft op welk vlak de vrije vertalingen niet zouden overeenstemmen met de vertalingen die werden uitgevoerd door de beëdigde vertaler; dat nochtans de toepassing van de Taalwet in bestuurszaken in tuchtzaken een doel dient dat er met name in bestaat te waarborgen dat de tuchtoverheid met kennis van zaken een beslissing neemt en dat de rechten van verdediging van de betrokkene aldus gewaarborgd worden;

Overwegende dat uit het gegeven dat er geen inhoudelijke verschillen bestaan tussen de vrije vertalingen en deze van de beëdigde vertaler voortvloeit dat deze vrije vertalingen de tuchtoverheid hebben toegelaten met kennis van zaken een beslissing te nemen;
[...].”

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerleggingslechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet). Hij betoogt dat de Raad van State in zijn arrest van 29 maart 2010, nr. 202.431, waarvan hij de overwegingen 8 en 9 integraal citeert, de regels heeft aangegeven die door het politiecollege van een in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gesitueerde politiezone dienen te worden nageleefd bij de behandeling van een tuchtzaak. Voorts wijst hij erop dat deze redenering ook wordt aangehouden in latere arresten van de Raad van State. Te dezen voert verzoeker vooreerst dat het tuchtdossier dat werd bezorgd aan de Tuchtraad, Franse vertalingen bevat van een aantal, maar niet van alle in het Nederlands gestelde stukken. Van het inleidend verslag noch van het verhoor, noch van het verweerschrift staat vast dat wanneer de tuchtoverheid op 13 juli 2015 voorstelde de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen, zij in het bezit was van een “gedegen, zijnde een beëdigde vertaling”. Volgens verzoeker volstaat een “vrije vertaling” niet. Verzoeker betoogt voorts dat het verweerschrift neergelegd op de hoorzitting, niet was

vertaald op het ogenblik dat de voormelde beslissing van 13 juli 2015 werd genomen. De vertaling dateert van 31 juli 2015 zodat het volgens verzoeker duidelijk is dat de vergadering geen rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker naar voor heeft gebracht. Daarenboven zijn een aantal stukken “eenvoudigweg” niet vertaald, waaronder het inleidend verslag dat toch de basis vormt van het tuchtdossier.

Samengevat besluit verzoeker dat het erop neer komt “dat een zware tuchtstraf is genomen terwijl de belangrijkste elementen van het dossier, zijnde het inleidend verslag en het verweer van verzoeker niet of niet tijdig worden vertaald. Daarenboven voorziet men geen tolk tijdens de hoorzitting [en kan] een laattijdige vrije vertaling van enkele stukken (niet van alle) [...] dergelijke fouten niet rechtzetten”. Zijn essentieel recht van verdediging is geschonden.

Tot slot betwijfelt verzoeker dat zijn laatste bijkomend verweerschrift werd vertaald.

6. De verwerende partij repliceert in haar nota door het citeren van het hiervoor aangehaalde deel van de formelemotivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het gebruik van de talen in bestuurszaken (zie *supra*, punt 3.11.).

Zij voegt er nog aan toe dat verzoeker ten onrechte stelt dat alle procedurestukken, hierin begrepen de documenten en beslissingen van haarzelf, dienden te worden vertaald naar het Frans. Deze stukken en beslissingen zijn de overzetting in een *instrumentum* van beslissingen genomen door haarzelf. Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze documenten moeten worden vertaald buiten de bewering dat de verwerende partij niet weet wat zij heeft beslist of dat het *instrumentum* de opgestelde documenten of de aangenomen beslissingen niet waarheidsgetrouw weergeven. Tot slot preciseert de verwerende partij dat het bijkomend verweerschrift op 8 februari 2016 naar het Frans werd vertaald.

Beoordeling

7. In het middel voert verzoeker verschillende grieven aan met betrekking tot de schending van de bestuurstaalwet, waaronder onder meer dat zijn essentieel recht van verdediging werd geschonden doordat de tuchtoverheid een zware tuchtstraf oplegde terwijl de belangrijkste elementen van het tuchtdossier, zijnde het inleidend verslag en het verweerschrift, niet of niet tijdig werden vertaald. In het raam van de voorliggende procedure tot schorsing, beperkt de Raad van State zijn onderzoek tot deze grief.

8. Iedere persoon die in een tuchtzaak een tweetalig collectief orgaan toespreekt, heeft het recht om begrepen te worden door alle leden van dat collectief orgaan en hebben de leden van het orgaan de plicht te begrijpen wat hun wordt medegedeeld door het personeelslid dat voor hen verschijnt, wanneer het een landstaal gebruikt die leden van het tweetalig orgaan niet begrijpen. Dit betekent dat een orgaan, dat bestaat uit politieke mandatarissen waarvan de taalkennis niet vast staat, slechts rechtsgeldig in een tuchtzaak beslissingen kan nemen wanneer blijkt enerzijds dat de verklaringen van de ambtenaar door tolken worden vertaald opdat die verklaringen voor de leden van de beide taalgroepen in al hun nuances begrijpbaar zouden zijn en anderzijds dat de bescheiden die als informatie of als overtuigingsstuk ter beschikking van het collectief orgaan worden gesteld in vertaling voorhanden zijn.

Toegepast op deze grief en in verband gebracht met de eveneens aangevoerde grief betreffende het recht van verdediging, volgt uit wat voorafgaat dat wat de stukken van het tuchtdossier betreft, de eentalige stukken uit het tuchtdossier in vertaling in dit dossier moeten voorkomen, opdat deze voor alle leden van het politiecollege begrijpbaar zouden zijn. Een en ander wordt door het recht van verdediging opgelegd als een “noodzakelijke voorwaarde” opdat de jegens de politieambtenaar getroffen beslissing kan worden genomen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak.

9. Verzoeker is politieambtenaar bij de lokale politiezone Brussel Hoofdstad - Elsene (PZ 5339). Dit is een meergemeentezone (koninklijk besluit van 28 april 2000 ‘houdende de indeling van het grondgebied van het administratief arrondissement van Brussel-Hoofdstad in politiezones’). Het politiecollege van een dergelijke zone is een tweetalig collectief orgaan in de zin als hiervoor is gesteld.

10. Het wordt niet betwist dat bepaalde stukken uit het tuchtdossier niet zijn vertaald in het Frans. De verwerende partij erkent dit overigens en somt die niet-vertaalde stukken op in de bestreden beslissing. Tot de niet-vertaalde stukken behoort minstens het hiervoor aangehaalde inleidend verslag (zie *supra*, punt 3.11.).

Op het eerste gezicht is aan de verplichting om de verklaringen en stukken te vertalen in het Frans opdat ze ook voor de Nederlandsonkundige leden van het politiecollege begrijpbaar zouden zijn en opdat de beslissing van dat tweetalig collectief orgaan wettig aan dat orgaan zou kunnen worden toegerekend als zijnde met de vereiste kennis van zaken genomen, te dezen niet voldaan.

11. De verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen niettemin dat zij niet aan haar verplichtingen is tekortgekomen wat de vertaling van de stukken van het dossier betreft. Onder verwijzing naar de bestreden beslissing zelf, is haar verweer in wezen dubbel: enerzijds is een vertaling niet noodzakelijk van stukken die geen weerslag hebben op de beoordeling van de feiten en de argumenten van het personeelslid. De niet-vertaalde stukken zijn m.a.w. geen essentiële stukken waarop de besluitvorming steunt. Anderzijds zijn stukken die uitgaan van de hogere tuchtoverheid zelf, interne stukken dus geen stukken die als informatie of als overtuigingsstuk aan de overheid meegedeeld werden. Het zijn m.a.w., naar de verwerende partij stelt, “overzettingen” in een *instrumentum* van beslissingen genomen door de verwerende partij zelf.

In deze stand van zaken overtuigen geen van beide argumenten minstens wat het inleidend verslag betreft.

Zonder dat in deze stand van het geding de Raad van State moet onderzoeken of alle eentalige stukken uit het tuchtdossier in vertaling in dit dossier moeten voorkomen, dan wel enkel de essentiële stukken waarop de besluitvorming steunt, moet worden vastgesteld dat het in artikel 32 en 38 van de wet 13 mei 1999 bedoelde inleidend verslag in elk geval een essentieel stuk vormt waarop de tuchtprocedure steunt. Het betreft een waarborg voor het betrokken personeelslid, doet de tuchtprocedure opstarten en bevat alle nuttige objectieve gegevens over de ten laste gelegde feiten en de omstandigheden, alsook hun tuchtrechtelijke kwalificatie, zodat de tuchtoverheid met kennis van zaken kan oordelen over de verdere tuchtvervolging en de betrokkene er verweer kan tegen voeren. In deze stand lijkt het inleidend verslag onmiskenbaar op wezenlijke wijze de besluitvorming te kunnen beïnvloeden. Het inleidend verslag lijkt aldus informatie te zijn die in vertaling ter beschikking moet liggen van het tweetalig orgaan vermits het het basisstuk betreft voor de tuchtprocedure.

Het argument dat stukken die uitgaan van de tuchtoverheid zelf en aldus de “overzetting” zijn in een *instrumentum* - zoals het inleidend verslag - geen vertaling behoeven, overtuigt in deze stand van het geding evenmin. Niet alleen vindt deze uitzondering gesteund op de auteur van de akte, geen steun in de geschonden geachte regeling. Bovendien biedt de eentaligheid van dit procedureel belangrijk stuk, verzoeker geen zekerheid dat dit Nederlandstalig stuk in het tuchtdossier van verzoeker in al zijn nuances is begrepen door alle leden van het politiecollege met inbegrip van die welke niet doen blijken van de kennis van het Nederlands, zijnde de taal van verzoeker. Het betoog dat de tuchtoverheid die de procedure moet behandelen in het Nederlands, “geacht [moet worden] met kennis van zaken deze documenten te hebben opgesteld, eventueel na te zijn bijgestaan door een wettelijke tweetalige in dienst van de tuchtoverheid”, is tot slot niet meer dan een loutere bewering waaruit niet mag worden verondersteld dat alle leden van

het politiecollege dit Nederlandstalige essentiële stuk in al zijn nuances hebben begrepen.

Tot slot overtuigt evenmin het ter terechtzitting aangevoerde argument dat als de vertaling niet in het dossier zit, dit is omdat in de loop van de tuchtprocedure daar nooit over gediscussieerd werd. Een politieambtenaar die tuchtrechtelijk wordt vervolgd voor een tweetalig collectief orgaan is niet verplicht te verzoeken om de vertaling van de stukken. Het is aan het kwestieuze orgaan om er over te waken dat de tuchtprocedure voor dit college verloopt met inachtneming van het recht van verdediging. Ten einde de Raad van State toe te laten hierop zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, is het ook aan het college om van die eerbiediging van het recht van verdediging het afdoende bewijs te brengen en om er aldus te doen van blijken dat het rechtsgeldig tot zijn beslissing over de tuchtstraf is gekomen.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat het middel in de aangegeven mate ernstig is.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

13. Verzoeker stelt dat hij een aanzienlijk materieel nadeel lijdt door het feit dat hij van ambtswege wordt ontslagen. Hij komt zonder vooropzeg en zonder recht op werkloosheidsuitkering op straat te staan. Dit betekent dat hij niet de mogelijkheid heeft om te voldoen aan zijn diverse financiële verplichtingen waarbij hij de maandelijkse niet-samendrukbare kosten detailleert. Voorts wijst hij er op dat hij alleenstaande is zodat hij geen partner heeft om op terug te vallen. Het feit dat hij zonder inkomen zal vallen, heeft onvermijdelijk tot gevolg dat hij niet langer zijn maandelijkse huur kan betalen waardoor hij een uithuiszetting riskeert vooraleer er een arrest in de procedure tot nietigverklaring kan tussenkomen. Tot slot wijst verzoeker er op dat deze gevolgen niet alleen materiële, maar ook morele

schadelijke gevolgen van onherroepelijke aard met zich meebrengen die niet dienstig kunnen worden verholpen door een vernietigingsarrest.

14. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat verzoeker de morele schadelijke gevolgen niet verduidelijkt die uit de bestreden beslissing voortvloeien zodat deze derhalve het spoedeisend karakter van de zaak niet kunnen rechtvaardigen. Voor het overige gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad van State.

Beoordeling

15. Zoals *sub4* hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtensartikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak tespoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijkebepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer deverzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijnbeslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijkeschadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

16. De opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeftvoor verzoeker ingrijpende gevolgen op materieel-financieelvlak. Het kan bezwaarlijk worden betwist dat het volledig wegvallen van verzoekers maandelijks beroepsinkomen op een wezenlijke wijze zijn levensstandaard aantast en dat het volledig verlies aan wedde hem in een moeilijke financiële situatie zal plaatsen. Verzoeker maakt voorts aannemelijk dat in de persoonlijke financiële situatie waarin hij zich bevindt, deze financiële schade onherroepelijk dreigt te worden indien hij zou dienen te wachten op een uitspraakvan de Raad van State over zijn

beroep tot nietigverklaring. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat in dit geval aan de voorwaarde van spoedeisendheid is voldaan. De verwerende partij betwist overigens dit materieel-financieel nadeel niet in haar nota met opmerkingen.

17. Aan de vereiste van spoedeisendheid is voldaan.

VII. Conclusie

18. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Brussel Hoofdstad-Elsene waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques